

Feia com mitja hora que el grup havia arribat al refugi. La pujada havia estat bastant dura, i la majoria del grup descansava. Aprofitaven el sol, que ja anava de baixa, i respirant a fons, gaudien d'aquell relax que només es troba a l'alta muntanya.

El Cinto, però, que es coneix l'indret, lentament va anar pujant pel camí dels llacs. Sense córrer. Els ulls ben oberts, la ment neta, el pas lent, i la plenitud del silenci.

La darrera vagada que hi havia pujat havia fet el mateix, i recordava aquella roca, amagada entre els arbres, on havia tingut una de les experiències més notables de tota la se vida.

"Va ser aquí. Fa dos anys Estava assegut sobre aquesta mateixa roca. Era al matí. Sense adonar-me vaig anar entrant com en una gran serenitat, com si m'introduís en un àmbit de total transparència i claredat. En un moment tot em va semblar formant part d'una mateixa realitat. Els arbres, més propers; el barranc frondós, el soroll de la riera allà a baix, el vent, el cant dels ocells, l'aire, els cims nevats, la molsa.... tot, i jo mateix.

I de sobte vaig creure. Cap raó, cap conclusió, cap lògica, cap demostració. Era el tot de tot que em comunicava: soc aquí.

Recordes ? Et vas agenollar en aquell petit racó sota l'arbre. Precisament agenollar-se era el senyal que creies que mai series capaç de fer si no creies. I vas cridar amb totes les forces: Déu !!"

El Cinto va recordant el catecumenat, la lectura dels evangelis, l'anada a Montsant, aquelles nits de pau, el dia que va formalitzar la nova vida, la conversa, el perdó, la comunió....Quina força, quin goig, quina trobada, quina música, i especialment quin sentit.

"I jo que em pensava que aquell moment contemplatiu anava a durar tan poc, que segurament esdevindria com un parèntesi, que no podria resistir a l'ambient hostil. I ja veus, Jesús, fa dos anys, i ha anat creixent aquesta fe en Tu. El moment contemplatiu s'ha convertit en una nova vida. La teva en mi".
